

Arrest

nr. 185 529 van 18 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 februari 2015 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 172 958 van 9 augustus 2016.

Gelet op de beschikking van 29 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 maart 2013 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum kort verblijf (type C), met het oog op een familiebezoek.

Op 17 april 2013 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de afgifte van een visum kort verblijf aan de verzoekende partij.

Op 16 april 2014 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging.

Op 10 februari 2015 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging de afgifte van een visum lang verblijf (type D) aan de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Ik verwijs naar uw brief van 02/03/2015 betreffende de visumaanvraag van de betrokkene.

De visumaanvraag werd reeds geweigerd op 10/02/2015, wegens de volgende motieven :

Op 16/10/2014 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011, een visumaanvraag ingediend door Mevrouw KSMK, geboren op (...)1982, van Irakese nationaliteit, om haar echtgenoot in België, Mijnheer HDW, geboren op (...)1980, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat art. 40ter van hogervermelde wet bepaalt dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat Mijnheer HDW ter staving van zijn bestaansmiddelen de volgende documenten voorgelegd heeft:

- Loonfiche 281.10 - Inkomsten 2013 met betrekking tot verworven inkomsten bij de onderneming (...)NV.

- Voorstel van vereenvoudigde aangifte, aanslagjaar 2014, inkomsten 2013.

- Een Arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur + Individuele rekening + Attest van tewerkstelling (van 30/05/2014-12/06/2014) + 2 loonbrieven die betrekking hebben op arbeidsprestaties verricht bij de onderneming (...) NV te Wilskerke.

Het voorgelegde bewijs van bestaansmiddelen kan om volgende redenen niet aangenomen worden:

- Loonfiche 281.10 - Inkomsten 2013 met betrekking tot verworven inkomsten bij de onderneming (...) NV. Echter zijn deze inkomsten verworven in 2013 niet als recente inkomsten te beschouwen.

- Voorstel van vereenvoudigde aangifte, aanslagjaar 2014, inkomsten 2013. Dit is een simulatie van een belastingberekening en niet het eigenlijke aanslagbiljet met de definitieve berekening. Bovendien zijn deze inkomsten verworven in 2013 niet als recente inkomsten te beschouwen.

- Een Arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur + Individuele rekening + Attest van tewerkstelling (van 30/05/2014-12/06/2014) + 2 loonbrieven die betrekking hebben op arbeidsprestaties verricht bij de onderneming (...) NV te Wilskerke. Uit nazicht van de gegevensbank Dolsis blijkt dat Mijnheer HDW inderdaad slechts van 30/05/2014 tot 13/06/2014 bij deze onderneming tewerkgesteld werd.

In de periode van 14/06/2014 tot op heden heeft Mijnheer HDW slechts 3 dagen gewerkt met name van 05/01/2015 tot en met 07/01/2015. Er werden in het administratief dossier geen bewijzen van recente inkomsten voorgelegd.

Bijgevolg kan allerminst aangenomen worden dat Mijnheer HDW over stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt.

Mijnheer HDW toont dus niet aan dat hij huidig over stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt waardoor de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn;

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek. '

Overwegende dat het Koninklijk Besluit van 26/08/2010 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Koninklijk besluit tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, stelt dat de referent in België het bewijs dient te leveren dat hij over voldoende huisvesting beschikt om zijn familie op te vangen. Om te bewijzen dat de referent in België over voldoende huisvesting beschikt dient hij het bewijs over te maken van het geregistreerde

huurcontract van de woning die hij huurt als hoofdverblijfplaats, eventueel aangevuld met een gedetailleerde staat van het gehuurde goed, of van de eigendomstitel van de huisvesting waar hij woont. Het voorleggen van deze documenten creëert een weerlegbaar vermoeden dat voldaan is aan de vereiste om over voldoende huisvesting te beschikken.

Er werd geen geregistreerd huurcontract of eigendomsakte voorgelegd waardoor het aldus niet aangetoond is dat Mijnheer HDW over voldoende huisvesting beschikt;

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011;

Overwegende dat niet aan de voorwaarden tot gezinshereniging werd voldaan;

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis, 40ter en 42, § 1, lid 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de artikelen 7 en 17 van de Europese Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2004, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

"Inkomsten van de heer DWH

De aanvraag van de verzoekende partij tot het bekomen van een visum gezinshereniging werd door de verwerende partij geweigerd op basis van het gegeven dat de heer H. niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken zoals vereist door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij verwijst naar de inkomsten van de heer DHW. Zo ontvangt de heer H. niet alleen een werkloosheidsuitkering (stuk 3), maar oefent hij eveneens verschillende interim – jobs uit. De verzoekende partij legt dienaangaande de loonfiche van de maand januari 2015 voor (stuk 4). Eveneens dient rekening gehouden te worden met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet:

"overwegende dat art. 40ter van hogervermelde wet bepaalt dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3 ° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2 ° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3 ° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

De heer H. heeft steeds een tewerkstelling uitgeoefend wanneer hij daar de kans toe kreeg. Eveneens heeft de heer H. op alle mogelijke manieren geprobeerd een vast contract te pakken te krijgen. Dit is de heer H, mede gelet op de economische crisis, nog niet gelukt.

De heer H. is zeer werkwilleg, doch de dag van vandaag is een contract voor onbepaalde duur krijgen zeker geen evidentie meer.

De verzoekende partij legt talrijke e – mailberichten voor, waaruit meer dan genoegzaam blijkt dat de heer H. volop aan het solliciteren is, en er alles aandoet teneinde zijn tewerkstellingsmogelijkheden te optimaliseren (stuk 5). Echter krijgt de heer H. hetzelfde antwoord dat zijn kandidatuur niet kan weerhouden worden (stuk 6).

Verder verwijt de verwerende partij dat door de verzoekende partij geen recente inkomsten voor de heer H. werden voorgelegd. Doch de verwerende partij hult zich in stilzwijgen en heeft in casu geen enkele moeite gedaan om bij de verzoekende partij of bij de heer H. verdere gegevens op te vragen.

Bovendien dient, gelet op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, de bijkomende werkloosheidsuitkering die de heer H. ontvangt, mee in aanmerking genomen worden ter beoordeling van de financiële middelen. De verzoekende partij verwijst in dit verband naar artikel 40ter, eerste lid, derde streepje van de Vreemdelingenwet:

“bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

(...)

3 ° (...) en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Zonder verder onderzoek te verrichten oordeelt de verwerende partij dus dat de tewerkstelling van de referentiepersoon dient te worden afgewezen worden als “niet stabiel noch regelmatig”. Niet enkel gaat de bestreden beslissing uit van loutere veronderstellingen zonder gestaafde argumenten maar doet zij ook geen verdere navraag. Bijgevolg is door de verwerende partij niet voldaan aan de motiverings – en de zorgvuldigheidsplicht.

De individuele omstandigheden dienen in rekening te worden gebracht bij de beoordeling van een aanvraag van een gezinshereniging. Dit is in de bestreden beslissing niet gebeurd (artikel 7, 1, c) j. artikel 17 van de Europese Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003) (HvJ, nr. 578/08, Chakroun tegen de Minister van Buitenlandse Zaken). Men kan in het kader van gezinshereniging niet alle aanvragen op een algemene manier beoordelen. Immers, gelet op de specificiteit van iedere gezinssituatie en gelede op de inzake zijnde mensenrechten is het noodzakelijk om elke aanvraag tot gezinshereniging afzonderlijk te beoordelen. De verwerende partij mag zich niet beperken tot het louter aftoetsen van de wettelijke bepalingen. Men dient rekening te houden met alle inzake zijnde elementen, zoals de wil tot werken in hoofde van de heer DW H., de echtgenoot van de verzoekende partij.

De heer H. staat volledig zelf in voor het betalen van al zijn vaste kosten zoals bijvoorbeeld de huur (stuk 7); elektriciteit (stuk 8); ACV (stuk 9); ziekenfonds (stuk 10); enz... Alle rekeningen worden door de heer H. met zijn inkomen betaald, en dit zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Ook is het zo dat de verzoekende partij, eenmaal in België zelf, er alles aan zal doen om zich zo snel mogelijk te integreren. Bovendien is de verzoekende partij uitermate werkwilleg te noemen, waardoor de verzoekende partij zich in de mogelijkheid bevindt om zo snel mogelijk eigen inkomsten te genereren. Ook met deze mogelijkheden had de verwerende partij de plicht rekening te houden.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

De vereiste van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen wordt in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet immers op een gewichtige manier genuanceerd.

Deze nuance is het resultaat van de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Chakroun (HvJ, nr. 578/08, Chakroun tegen de Minister van Buitenlandse Zaken), dat rekening dient gehouden te worden met de eigen behoefte van de gezinshereniger en zijn familie.

In de bestreden beslissing wordt op geen enkele manier gemotiveerd waarom dit artikel niet in overweging werd genomen en waarom dit artikel niet aan de orde zou kunnen zijn.

De verzoekende partij en de heer H. zijn immers formeel: de bestaansmiddelen waarover de heer H. op heden beschikt, zijn voldoende teneinde zichzelf en de verzoekende partij in haar behoeften te voorzien. Dit blijkt eveneens uit de financiële situatie van de verzoekende partij en de heer H. die hierboven werd uiteengezet.

Het Grondwettelijk Hof heeft recent geoordeeld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B. 55.2). Zie in deze zin ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915: “Il revient à l'autorité de procéder à un examen concret de la situation et, conformément à ce que prévoit l'article 42, §1er alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, de déterminer, en fonction des besoins propres du demandeur et des membres de sa famille, les moyens nécessaires pour subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs public.”

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de betrokkene, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. In casu blijkt niet dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. Meer nog, ze schuift haar verantwoordelijkheid volledig af...

De verwerende partij is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding. Verder is het niet aan de verzoekende partij om in de plaats van de verwerende een eigen behoefteanalyse te maken en aan te tonen dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, aangezien het maken van een behoefteanalyse een verplichting is die conform artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet duidelijk bij de verwerende partij ligt. De verzoekende verwijst in dit verband naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 4 juni 2014 in de zaak nr. 146 205 (stuk 11).

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt genegeerd en is aldus geschonden. Ook gaat de verwerende partij volledig voorbij aan de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht.

De doelstelling van de wetgever bij de vereiste aangaande de bestaansmiddelen is duidelijk: er dient voorkomen te worden dat de gezinsleden die ten laste van de openbare overheden zouden vallen.

Enerzijds heeft de heer H. op heden toereikende bestaansmiddelen, door middel van een inkomen. De bestaansmiddelen waarover de echtgenoot van de verzoekende partij beschikt zijn, overeenkomstig de vereisten van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, voldoende.

Anderzijds kunnen de inspanningen de verzoekende partij zelf levert, teneinde op (korte) termijn een vaste tewerkstelling te kunnen bekomen, niet genegeerd worden. De verzoekende partij wenst hierbij eveneens op te merken dat zij nog nooit een beroep heeft gedaan op de hulp van de Belgische overheid. Bovendien heeft zij geenszins de intentie dit in de toekomst te doen.

Uit hetgeen hierboven werd uiteengezet blijkt duidelijk dat de verzoekende partij niet ten laste van de openbare overheden zal vallen.

Huisvesting van de heer H.

In de bestreden beslissing oordeelt de verwerende partij dat niet zou zijn aangetoond dat de echtgenoot van de verzoekende partij, de heer H., over voldoende huisvesting zou beschikken. De verwerende partij komt tot dit besluit nu er door de verzoekende partij geen geregistreerd huurcontract of eigendomstitel zou hebben voorgelegd.

De verzoekende partij noch de heer H. waren zich niet bewust van het ontbreken van enige documenten in het dossier tot het bekomen van een visumaanvraag.

Ook hier is de zorgvuldigheidsplicht van de verwerende partij geschonden. Uiteraard beschikt de heer H. over een voldoende huisvesting, maar opnieuw oordeelt de verwerende partij zonder verder navraag te doen bij de verzoekende partij en/of de heer H..

Verdere inlichtingen inwinnen bij de betrokken vreemdeling is bovendien, in de meeste gevallen, ook noodzakelijk. Immers, bij het indienen van een aanvraag tot het bekomen van gezinshereniging worden de vreemdelingen geconfronteerd met tal van administratieve formaliteiten, zodat het niet onlogisch is dat bepaalde documenten over het hoofd worden gezien.

Bovendien leert de ervaring van de raadvrouw van de verzoekende partij dat er in verschillende dossiers voor het bekomen van een visum in het kader van gezinshereniging door de verwerende partij zélf brieven worden gestuurd naar de aanvragers van gezinshereniging teneinde de nodige documenten te bekomen. Stelt zich de vraag waarom de verwerende partij dit in het desbetreffend dossier niet heeft het gedaan.

De heer H. is sedert 16 maart 2011 ingeschreven op het adres te 8430 Middelkerke, (...) (stuk 12). De verzoekende partij legt een kopie van het geregistreerd huurcontract voor (stuk 13). Op dit moment woont de heer H. nog steeds op hetzelfde adres (stuk 7).

In tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij voorhoudt in de bestreden beslissing, blijkt dat de heer H. wel degelijk over voldoende huisvesting beschikt.

De werkwijze die de verwerende partij in casu heeft toegepast strookt niet met het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur. Bovendien, de beslissing van de verwerende partij om de aanvraag van de verzoekende partij zonder meer te weigeren is niet redelijk en al zeker niet zorgvuldig te noemen."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijft geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissing dient echter ook afdoende te zijn. De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van

State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In een eerste onderdeel van het eerste middel voert de verzoekende partij aan dat geen rekening zou zijn gehouden met alle inkomsten van de referentiepersoon. Terwijl tevens wordt aangevoerd dat haar echtgenoot heel werkwilleg is, zodat de werkloosheidsuitkering mee in aanmerking zou moeten genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. De verzoekende partij heeft voorts kritiek op het feit dat door de gemachtigde van de staatssecretaris geen verdere gegevens opgevraagd werden.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

In de overwegingen van de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze uiteengezet om welke redenen de door de verzoekende partij voorgelegde bewijzen betreffende de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon niet kunnen volstaan als bewijs van stabiele en toereikende bestaansmiddelen.

De verzoekende partij verwijst in haar middel naar de werkloosheidsuitkering en naar een loonfiche voor de maand januari 2015, doch dienaangaande stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat deze stukken aan de gemachtigde van de staatssecretaris werden voorgelegd ter beoordeling. De enige stukken die door de verzoekende partij werden voorgelegd ter staving van de bestaansmiddelen zijn: een loonfiche 281.10 - inkomsten 2013, een document opgemaakt door Group S – sociaal secretariaat “individuele rekening” periode 01.05.2014 - 30.06.2014, een loonbrief voor de periode 01.06.2014 – 30.06.2014, een loonbrief voor de periode 01.05.2014 - 31.05.2014, een attest van tewerkstelling bij de NV (...) voor de periode 30.05.2014 tot 13.06.2014 en de hieraan gekoppelde arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur en een voorstel van vereenvoudigde aangifte, aanslagjaar 2014, inkomsten van het jaar 2013. Aldus kon de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening houden met de loonfiche van de maand januari 2015 en met de werkloosheidsuitkering welke hem nog niet ter kennis waren gebracht. De stukken werden pas voor het eerst bij het verzoekschrift gevoegd. Het komt echter niet aan de Raad toe om deze stukken te beoordelen. De Raad oefent slechts een wettigheidstoezicht uit op de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

De beschouwingen van de verzoekende partij nopens de werkwillegheid van haar Belgische echtgenoot, doen geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing. De werkwillegheid van de Belgische echtgenoot zou slechts van betekenis kunnen zijn indien een bewijs van werkloosheidsuitkering zou zijn voorgelegd geweest. In casu werd echter geen informatie voorgelegd nopens een werkloosheidsuitkering van de Belgische referentiepersoon.

Door de gemachtigde van de staatssecretaris werd geoordeeld dat geen bewijs van stabiele en toereikende bestaansmiddelen voorlag, gelet op het feit dat door de verzoekende partij enerzijds slechts documentatie werd voorgelegd betreffende inkomsten uit het jaar 2013, welke onvoldoende recent beschouwd werden en anderzijds doordat de Belgische referentiepersoon in een periode van 8

maanden voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing slechts drie dagen gewerkt had, met name van 5.01.2015 tot en met 7.01.2015, waarbij overigens geen bewijzen van recente inkomsten voorgelegd werden.

In de gegeven omstandigheden is het geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat de Belgische echtgenoot niet aantoonde dat hij actueel over stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt, waardoor de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn.

Het komt in de eerste plaats aan de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld en om het bewijs te leveren dat zij aan de voorwaarden van gezinshereniging voldoet. De bevoegde administratieve overheid oordeelt vervolgens discretionair of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot gezinshereniging levert. Er rust geen enkele plicht op de verwerende partij om verdere informatie op te vragen. De verzoekende partij dient zelf de vereiste zorgvuldigheid aan de dag te leggen, in het kader van haar aanvraag tot gezinshereniging in toepassing van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet. In casu dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij onzorgvuldig heeft gehandeld door niet alle, naar haar mening, dienstige gegevens aan de verwerende partij over te maken.

De verzoekende partij heeft de redelijke mogelijkheid gehad om alle relevante informatie op nuttige wijze - voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing - ter kennis te brengen van de gemachtigde van de staatssecretaris.

In zoverre de verzoekende partij in haar eerste middel verwijst naar de vermeende schending van de artikelen 7 en 17 van de Richtlijn 2003/86/EG, merkt de Raad op dat de verzoekende partij zich niet op ontvankelijke wijze op de directe werking van voormelde richtlijn kan beroepen.

De richtlijn 2003/86/EG werd immers reeds geïntegreerd in Belgisch recht, met name in de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2 van de voormelde wet bepaalt:

“Deze wet zet onder meer de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van de Europese Unie van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale erkenning behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, en de richtlijn 2004/81/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende de verblijfstitel die in ruil voor samenwerking met de bevoegde autoriteiten wordt afgegeven aan onderdanen van derde landen die het slachtoffer zijn van mensenhandel of hulp hebben gekregen bij illegale immigratie, om in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C- 258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C- 279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont dit echter op geen enkele manier aan.

Hoe dan ook wijst de Raad er nog op dat de gezinsherenigingsrichtlijn niet van toepassing is op de verzoekende partij. Artikel 1 van deze richtlijn bepaalt dat het doel van deze richtlijn is de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. Artikel 2 c) van deze richtlijn bepaalt dat de “gezinshereniger” de onderdaan is van een derde land die wettig in een lidstaat verblijft en die een verzoek indient of wiens gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden.

In casu wenst de verzoekende partij gezinshereniging te verkrijgen met haar Belgische partner, niet met een onderdaan van een derde land die wettig in België verblijft. Zij kan zich bijgevolg niet met goed gevolg beroepen op de gezinsherenigingsrichtlijn.

Voorts kan de verzoekende partij zich niet dienstig beroepen op het arrest Chakroun van het Hof van Justitie d.d. 4 maart 2010. In dit arrest oordeelde het Hof van Justitie dat lidstaten van de Europese Unie wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar geen minimuminkomen mogen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan. Het Hof oordeelde dat verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.

Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris een absolute minimumnorm heeft gehanteerd (met name 120% van het leefloon).

De gemachtigde van de staatssecretaris besliste dat de stukken die door verzoekende partij werden voorgelegd niet volstaan om “stabiele en regelmatige bestaansmiddelen” in hoofde van de Belgische referentiepersoon aan te tonen. Door de gemachtigde van de staatssecretaris werd vastgesteld dat geen bewijs van actuele inkomsten werd voorgelegd. In casu waren de voorgelegde bestaansmiddelen onvoldoende recent en ontbrak bewijs nopens recente inkomsten.

Bij gebrek aan stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet, is er geen sprake van bestaansmiddelen die lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag. In dergelijk geval dient de verwerende partij niet over te gaan tot de in artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet bedoelde behoeftenanalyse (RvS 27 januari 2016, nr. 233.641).

Zelfs indien de kritiek van verzoekende partij nopens de behoeftenanalyse terecht zou zijn (quod non), dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen, gelet op het feit dat door de gemachtigde van de staatssecretaris tevens vastgesteld werd dat geen geregistreerd huurcontract of eigendomsakte werd voorgelegd, waardoor het aldus niet aangetoond is dat de referentiepersoon over voldoende en behoorlijke huisvesting beschikt. De verzoekende partij betwist niet dat zij geen enkel stuk heeft voorgelegd ten bewijze van een behoorlijke huisvesting.

In een tweede onderdeel bij het eerste middel levert de verzoekende partij kritiek op het feit dat de gemachtigde van de staatssecretaris “zonder verder navraag te doen” oordeelt dat er geen sprake is van voldoende huisvesting.

De verzoekende partij heeft een aanvraag voor gezinshereniging ingediend, in functie van haar buitenlandse huwelijk met een Belgische onderdaan, in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet stipuleert het volgende:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

(...) - dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Gelet op het feit dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorschrijft dat een bewijs van behoorlijke huisvesting moet voorgelegd worden, kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat zij zich van geen kwaad bewust was nopens het ontbreken van enigerlei documenten betreffende de huisvesting van de Belgische referentiepersoon.

Het loutere feit dat de verzoekende partij meent dat uit de inschrijving in het bevolkingsregister afdoende blijkt dat de Belgische referentiepersoon over voldoende huisvesting beschikt, kan geen afbreuk doen aan de duidelijke voorwaarden die dienaangaande gesteld worden.

Het komt aan de verzoekende partij zelf toe om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen in het kader van haar aanvraag tot het verkrijgen van een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging.

Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Evenmin maakt zij een schending van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Het eerste middel is zo al ontvankelijk, minstens ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van haar middel zet zij uiteen wat volgt:

“Door aan de verzoekende partij de gezinshereniging in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet met haar Belgische echtgenoot te weigeren, dreigt artikel 3 E.V.R.M. te worden geschonden.

De verzoekende partij is immers afkomstig van Irak en verblijft op heden nog steeds daar. Gelet op de precaire veiligheidssituatie en de opmars van de terroristische groepering Islamitische Staat is een schending van artikel 3 E.V.R.M. reëel.

Irak is tot op heden een land in oorlog. Alle gebieden in Irak worden geteisterd door geweld en terreuraanslagen. In Irak is er voor de burgers een ernstig risico voor het leven en hun fysieke integriteit, gelet op het gewapend conflict.

Door de aanvraag in het kader van de gezinshereniging te weigeren, houdt de verwerende partij deze ernstige bedreiging ten aanzien van de verzoekende partij in stand.

Omtrent deze ongunstige veiligheidssituatie, werd er in de bestreden beslissing niets gemotiveerd.

Objectieve rapporten tonen aan dat de veiligheidssituatie in Irak allerm minst stabiel kan genoemd worden. Het geweld in Irak neemt immers op dit ogenblik danig grote proporties aan zodat sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict. Dit geldt voor gans Irak en dus ook het Noorden.

Zo blijkt eveneens uit het nieuw standpunt van UNCHR betreffende de situatie in Irak (stuk 14). Het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen typeert het conflict in Irak als een intern gewapend conflict waarbij de betrokken partijen zich schuldig maken aan mensenrechtenschendingen. Irak wordt geteisterd door geweld tussen de Iraakse Veiligheidskrachten en Koerdische strijders aan de ene kant en de Islamitische Staat van Irak (ISIS) en gewapende groeperingen aan de andere. De Iraakse overheid heeft recent de controle verloren over bepaalde delen van het grondgebied te voordele van ISIS. UNHCR haalt hierbij aan dat alle delen van het land zijn aangetast.

“Casualty figures in 2014 have been spiking compared to previous years. Iraq Body Count (IBC) documented the death of over 13,600 civilians between January and late October 2014. This compares to 7,800 civilian deaths in the first ten months of 2013 and is the highest total since the height of sectarian conflict in 2006- 2007. The UN has documented more than 7,700 civilian deaths in Iraq (excluding Al-Anbar) between January and September 2014. These include more than 4,800 estimated civilian casualties since June 2014, when IS and associated armed groups launched a major offensive in northern and eastern Iraq. According to the UN Assistance Mission for Iraq (UNAMI), Baghdad was the worst affected governorate in most of 2014 in terms of casualty figures. It is followed (excluding Al-Anbar and not always in the same order), by Ninewa, Salah Al-Din, Kirkuk, Babel and Diyala governorates. The Iraqi government released casualty figures for the months of January to June 2014, accounting for 6,676 deaths, including 5,322 civilians, 512 police, and 842 members of the armed forces. The escalation in violence has further generated additional deaths from a lack of access to food, water and medical care, injuries and disabilities, destruction of property and livelihoods and serious impairment of access to basic, life-sustaining services.” (stuk 14, “UNHCR Position on Returns to Iraq”, UNHCR, 27 oktober 2014, te consulteren op http://www.refworld.org/docid/544e4b3c4.html?utm_source=Weekly+Legal+Update&utm_campaign=48e054c961-WLU_31_10_2014&utm_medium=email&utm_term=0_7176f0fc3d-48e054c961_9536033, de verzoekende partij zet vet)

“Ten gevolge van de gevoelige verslechtering van de veiligheidssituatie in noord-Irak en de dreiging van escalatie naar Bagdad, worden alle reizen naar het land ten stelligste afgeraden.

De veiligheidssituatie in Irak is en blijft onzeker en uiterst gevaarlijk voor alle reizigers. De veiligheidsschikkingen voor reizigers zijn praktisch onbestaande. De recente gevechten in het land en de dreiging van een verdere uitbreiding van het geweld naar Bagdad en naar de Koerdische regio zorgen ervoor dat de situatie er erg onzeker en gespannen is. Het risico van aanslagen en banditisme blijft erg hoog. De recente gevechten in de Provincie Anbar en Ninawah, en de Koerdische regio zorgen ervoor dat de situatie er erg onzeker en gespannen is. De provincies Anbar en Ninawah zijn absoluut te

mijden. Het aantal aanslagen in Bagdad is recent toegenomen. Ook de Betwiste Gebieden (provincies Diyala, Salah al-Din, Tameem en Nineva), en de Sjiitische provincies Kerbala, Babylon en Wassit worden met de regelmaat van de klok opgeschrikt door aanslagen en zijn dus te mijden. De Koerdische provincies en de zuidelijke provincies Najaf, Muthanna, Qadisiya, Di-Qhar, Missan en Basra zijn relatief veiliger, maar nog steeds erg onstabiel.

Ingevolge de politieke en communautaire tegenstellingen zijn er demonstraties in heel Irak. Dit gaat soms gepaard met geweld en de spanningen lopen verder op. Het is mogelijk dat de regering overgaat tot de plotse instelling van een tijdelijk uitgangsverbod in een aantal steden of de sluiting van lands- en/of provinciegrenzen. Deelname aan of aanwezigheid op deze manifestaties is te allen tijde te vermijden

In het hele land blijft een hoog risico bestaan op ontvoering, zonder onderscheid in nationaliteit. Buitenlanders zijn een specifiek doelwit voor ontvoeringen met financieel of politiek oogmerk. Er is ook een verhoogd risico op overvallen en diefstal door misdadabendes. Verder zijn er risico's verbonden aan de aanwezigheid van mijnen en aan voortdurende militaire operaties."

(stuk 15: Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, "Reisadvies Irak", dd. 25 september 2014, geldig op 19 november 2014, te consulteren op http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/azie/irak/ra_irak.jsp, de verzoekende partij zet vet)

"Er zijn zware gevechten tussen extremistische groepen (waaronder ISIS) en de Iraakse (inclusief Koerdische Peshmerga) strijdkrachten. In delen van Irak is de veiligheidssituatie sinds juni van dit jaar verder achteruitgaan. De Nederlandse regering heeft, eind september 2014 besloten om de Iraakse overheid bij te staan in de strijd tegen deze extremistische groepen.

Het ministerie van Buitenlandse Zaken adviseert niet naar de volgende gebieden te reizen en adviseert dringend deze gebieden te verlaten, mits dit op een veilige manier kan:

- Anbar; • Ninewa; • Kirkuk; • Salahedin; • Diyala; • Bagdad (inclusief de hoofdstad); • Het noorden van Babylon (boven de lijn Hilla); • Dohuk. (...)"

(stuk 16: Rijksoverheid Nederland, "Reisadvies Irak", dd. 26 september 2014, geldig op 19 november 2014, te consulteren op

<http://www.rijksoverheid.nl/onderwerpen/reisadviezen/irak>, de verzoekende partij zet vet)

"The Foreign and Commonwealth Office (FCO) advise against all travel to:

Anbar province, Ninewah province, Salah-ad din province, Diyala province, Tam'mim (Kirkuk) province

The FCO advise against all but essential travel to the rest of Iraq, including the Kurdistan region.

If you're currently in Anbar, Ninewah, Salah-ad-Din, Diyala or Tam'mim (Kirkuk) provinces you should leave now.

This advice follows attacks by the Islamic State of Iraq and the Levant (ISIL) on towns to the South West of Erbil on 6-7 August. The U.S. announced on 8 August that the US military has begun conducting targeted airstrikes against ISIL in northern Iraq. Following advances in June 2014, the Islamic State of Iraq and the Levant (ISIL) and other armed groups now control parts of Iraq, particularly in Anbar, Ninewah, Sala-ad-din and Diyala provinces.

The security situation throughout Iraq remains uncertain, and could deteriorate quickly. You should monitor media reporting and make sure you have robust contingency plans in place. (...)"

(stuk 17: GOV.UK, "Foreign travel advice", dd. 31 oktober 2014, geldig op 19 november 2014, te consulteren op <https://www.gov.uk/foreign-travel-advice/iraq>, de verzoekende partij zet vet)

"The Department of State warns U.S. citizens against all but essential travel to Iraq. Travel within Iraq remains dangerous given the security situation.

(...)

Numerous insurgent groups, including ISIL, previously known as al-Qa'ida in Iraq, remain active and terrorist activity and violence persist in many areas of the country. ISIL and its allies control Mosul, Iraq's second largest city, and have captured significant territory across central Iraq and continue to engage with Iraqi security forces in that region. In early August, the threat to the Iraqi Kurdistan Region (IKR) increased considerably with the advance of ISIL towards Kurdish areas. (...)"

(stuk 18: U.S. Passports & International Travel, U.S. Department of State, "Iraq Travel Warning", dd. 10 augustus 2014, te consulteren op

<http://travel.state.gov/content/passports/english/alertswarnings/iraq-travel-warning.html>, de verzoekende partij zet vet)

Daarnaast wenst verzoeker te wijzen op volgende objectieve informatie.

"Recent developments

According to Iraq Body Count (IBC), at least 1,797 civilians were killed in Iraq in October. The UN Assistance Mission for Iraq (UNAMI) gave the following figures for the month of October: 856 civilians killed and 1,490 injured, 417 security forces members killed and 520 injured. Iraq's capital Baghdad was worst affected, with 1,362 civilian casualties (379 killed, 983 injured), followed by the provinces of

Salahaddin (167 killed, 204 injured), Diyala (100 killed, 174 injured), Niniveh (87 killed, 9 injured), Babil (61 killed, 29 injured), Kirkuk (16 killed, 47 injured) and Karbala (17 killed, 40 injured). These figures do not include the number of victims in Anbar province. According to a press release dated 01.11.14, Iraq Peshmerga Kurds launched a new offensive in Niniveh province to liberate the town of Sinjar from the control of the IS terrorists, with unspecified losses among the IS fighters.

Mass executions in Anbar province

On 30.10.14, between 150 and 220 bodies were found in Anbar province, as was reported by several media outlets. Apparently, the dead were members of the Sunni Muslim Albu Nimr tribe allied to the Iraqi government. 40 men, six women and four children were killed in the night of 02.11.14, it was reported. An Iraqi press release put the figure of victims at 67. Already on 29.10.14, IS militant fighters were reported to have executed at least 30 male members of the Albu Nimr tribe in Anbar province (other sources put the figure at 48 victims at least). Apparently, IS insurgents have taken 125 other hostages in Anbar province.

Bomb attacks in Baghdad

In Baghdad and its surroundings, several bomb attacks claimed the lives of at least 24 people on 01.11.14. One bomb was detonated near a tent for Shia Muslim pilgrims. Presently, hundreds of thousands of pilgrims are on their way to Karbala for the climax of the religious festival of Ashura taking place on 04.11.14.

Suicide attack near Jurf al-Sakhar

On 27.10.14, a suicide bomber killed at least 27 Shia Muslim opponents of the IS terror militia near the town of Jurf al-Sakhar."

(stuk 19: Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, "Group 22 – Information Centre Asylum and Migration, Briefing Notes", dd. 3 november 2014, p. 2-3, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/4232_1415266363_deutschland-bundesamt-fuer-migration-und-fluechtlinge-briefing-notes-03-11-2014-englisch.pdf, de verzoekende partij zet vet)

"The Islamic State jihadist group killed at least 36 more people in its execution campaign targeting a tribe that fought against it, an Iraqi tribal leader and an officer said Monday.

The militants "executed 36 people, including four women and three children" on Sunday, tribal head Sheikh Naim al-Kuoud al-Nimrawi told AFP."

(stuk 20: Reliefweb, "IS group executes at least 36 more tribesmen in Iraq", dd. 3 november 2014, te consulteren op <http://reliefweb.int/report/iraq/group-executes-least-36-more-tribesmen-iraq>)

"On Sunday 19 October, the UN Assistant Secretary-General (ASG) for Human Rights, Mr. Ivan Šimonović, concluded his week-long mission to Iraq by meeting the Prime Minister of the Kurdistan Region Government.

"I am extremely concerned at the dramatic human rights consequences of the actions of ISIL and associated armed groups on civilians," Šimonović said.

"In areas under their control, or where they are engaged in fighting, the Takfiri groups, or so-called ISIL are terrorizing the local population, imposing on them brutal measures based on their extremely radical and wrongful interpretation of Islam, particularly targeting Muslim sects and members of religious and ethnic minorities including Christians, Kaka'ee, Shabaks, Turkmen, Sabaeen Mendeans, Yezidis and others."

"ISIL and associated armed groups have perpetrated widespread and systematic violations of international human rights and international humanitarian law, which in some instances may amount to war crimes and crimes against humanity," Šimonović said. "The atrocities committed systematically and intentionally by ISIL against the Yezidi community, may amount to an attempt to commit genocide. Among countless victims, I met with a twelve year-old girl who escaped sexual slavery, a father whose four sons were murdered because they refused to convert to Islam, and a boy who survived a mass execution', including of his father and brothers, despite being hit by six bullets," Šimonović said. "ISIL leaves Yezidis no option except to convert or die. Such testimonies are not only evidence of the scale of the crimes being systematically and intentionally committed by ISIL and associated armed groups, but attest to the resilience and bravery of the survivors of these crimes."

As highlighted by High Commissioner Zeid at his press conference last week, "ISIL is the antithesis of human rights. It kills, it tortures, it rapes, its idea of justice is to commit murder."

ISIL are well-resourced, well-armed and are active in recruiting support from the local population and fighters from abroad. With the support of some local groups, they are brutally violating the basic human rights of the local population – including the right to life and freedoms of religion and expression - with the aim of suppressing, expelling or destroying targeted ethnic and religious communities. Their brutal tactics are causing divisions between ethnic and religious communities to deepen.

Additionally, there has been an escalation of terrorist attacks and acts of violence in Baghdad and other areas of the country not directly affected by the armed conflict, which further threatens the peaceful coexistence of Iraq's various communities.

"Community leaders, elders, as well as religious authorities, must raise their voices and condemn violations of international human rights and humanitarian law, and demand the care and protection of the victims, no matter their ethnic, religious or other affiliations. The new Iraqi Government seems well-intentioned, but needs broad local and international support to put an end to the atrocities and overcome attempts to divide society and the country."

In his meetings with the Minister for Human Rights, Mr. Mohammed Madhi Ameen Al-Bayati, Speaker of the Council of Representatives, Dr. Salim al-Jabouri, and the Prime Minister of the Kurdistan Regional Government, Mr. Nechirvan Barzani, Šimonović argued for Iraq's accession to the International Criminal Court Statute, and the immediate acceptance of the ICC's ad-hoc jurisdiction for crimes that have been committed during the ongoing conflict.

"Additionally, legislative changes that would provide that war crimes, crimes against humanity and genocide are punishable under the criminal laws of Iraq and the Kurdistan Region would send a clear message of the commitment to bring perpetrators of those crimes to justice, irrespective of who they are, their ethnicity, religious belonging or political affiliation," Šimonović said.

The UN Assistant Secretary-General and other members of the Office of the High Commissioner for Human Rights delegation visited five camps for displaced persons in the Dohuk and Erbil provinces of the Kurdistan Region of Iraq.

"There are almost two million civilians displaced by the current conflict within Iraq, nearly one million of whom have been displaced into the Kurdistan Region of Iraq. Despite the commendable efforts of the Kurdistan Region Government to protect the IDPs and to provide basic services, resources are stretched to breaking point," Šimonović said. "Notwithstanding the considerable challenges, I am greatly encouraged by the commitment of the Kurdistan Region Prime Minister, as expressed during our meeting, to keep the Kurdistan Region of Iraq open for all displaced persons without distinction."

Šimonović noted that improved coordination between the Central Government, the Kurdistan Regional Government and the international community is urgently needed in order to prepare for the challenges of winter.

"Winter is not yet here, but I have already seen the tents that had collapsed from the rain, despite all night efforts of the families living in them," Šimonović said. "The provision of adequate shelter for the winter is urgently needed. If additional measures are not immediately introduced, and especially if there is a new wave of displacement, those belonging to vulnerable groups, such as children, aged people, people with disabilities and those in need of medical assistance will be at risk."

The Assistant Secretary-General also discussed with government officials and civil society representatives ways to address some of the chronic human rights challenges facing Iraq, including corruption, problems with the administration of the criminal justice system, (including torture), and the rights of women.

"There are considerable human rights challenges facing Iraq," Šimonović said. "But during my visit I met many brave and bright young men and women who are committed to overcoming divisions in the country and fighting for equality and human rights for all Iraq's people. This gives hope for a better future for Iraq and such efforts should be strongly supported by the international community."

(stuk 21: OHCHR – UN Office of the High Commissioner for Human Rights, "Tragedy of Even Greater Proportions in Iraq Should Be Urgently Prevented", dd. 20 oktober 2014, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/288866/408930_en.html)

De verzoekende partij verblijft op heden in Noord – Irak. Bijgevolg dient ook de veiligheidssituatie in Koerdistan van naderbij bekeken worden vermits de verzoekende partij uit deze noordelijke regio van het land afkomstig is.

"(...) The Islamic State (Isis) has recruited an army hundreds of thousands strong, far larger than previous estimates by the CIA, according to a senior Kurdish leader. He said the ability of Isis to attack on many widely separated fronts in Iraq and Syria at the same time shows that the number of militant fighters is at least 200,000, seven or eight times bigger than foreign in intelligence estimates of up to 31,500 men.

Fuad Hussein, the chief of staff of the Kurdish President Massoud Barzani said in an exclusive interview with The Independent on Sunday that "I am talking about hundreds of thousands of fighters because they are able to mobilise Arab young men in the territory they have taken."

He estimates that Isis rules a third of Iraq and a third of Syria with a population of between 10 and 12 million living in an area of 250,000 square kilometres, the same size as Great Britain. This gives the jihadis a large pool of potential recruits.

Proof that Isis has created a large field army at great speed is that it has been launching attacks against the Kurds in northern Iraq and the Iraqi army close to Baghdad at the same time as it is fighting in Syria. "They are fighting in Kobani," said Mr Hussein. "In Kurdistan last month they were attacking in seven different places as well as in Ramadi [capital of Anbar province west of Baghdad] and Jalawla [an Arab-Kurdish town close to Iranian border]. It is impossible to talk of 20,000 men or so."

The high figure for Isis's combat strength is important because it underlines how difficult it will be to eliminate Isis even with US air strikes. In September, the CIA produced an estimate of Isis numbers which calculated that the movement had between 20,000 and 31,500 fighters. The underestimate of the size of the force that Isis can deploy may explain why the US and other foreign governments have been repeatedly caught by surprise over the past five months as IS inflicted successive defeats on the Iraqi army, Syrian army, Syrian rebels and Kurdish peshmerga.

(...)

In a wide-ranging interview, Mr Hussein spelled out the new balance of power in Iraq in the wake of the Islamic militants' summer offensive and the military re-engagement of the US. The Kurdistan Regional Government now faces Isis units along a 650-mile front line cutting across northern Iraq between Iran and Syria. Mr Hussein said that the US air intervention had enabled the Kurds to hold out when the unexpected Isis assault in August defeated the peshmerga and came close to capturing the Kurdish capital Irbil: "They were fighting with a strategy of fear that affected the morale of everybody, including the peshmerga."

As well as terrifying its opponents by publicising its own atrocities, Isis had developed an effective cocktail of tactics that includes suicide bombers, mines, snipers and use of US equipment captured from the Iraqi army such as Humvees, artillery and tanks. To combat them, Mr Hussein says the Kurds need Apache helicopters and heavy weapons such as tanks and artillery.

The Kurdish leaders are now much more relaxed about Isis because they have a US guarantee of their security. The grim experience of the US in seeing the collapse of the government and army in Baghdad, which the Americans had fostered at vast expense, also works in favour of the Kurds.

Mr Hussein does not like to talk about it today, but the Kurdistan Regional Government got a nasty surprise in August when it asked the Turkish government for help in stopping Isis only to be told Ankara planned no immediate assistance. It was only then that the Kurds turned to Iran and the US, both of which immediately acted to prevent a complete victory by the Islamic militants. Iran sent some officers, military units and artillery while the US started air strikes on 8 August.

Mr Hussein speculates that the CIA and US intelligence agencies may only have been speaking about "core" fighters in claiming that the jihadis had at most 31,500 men under arms. But the fighting over the past five months has shown that Isis has become a formidable military force. "We are talking about a state that has a military and ideological basis," said Mr Hussein, "so that means they want everyone to learn how to use a rifle, but they also want everybody to have training in their ideology, in other words brainwashing."

A sign of the military professionalism of Isis is the speed with which they learned to use captured US tanks, artillery and other heavy equipment captured after the fall of Mosul on 10 June. The same thing happened in Syria where Isis captured Russian-made arms which it rapidly started using. The most likely explanation for this is that IS's ranks contain many former Iraqi and Syrian soldiers whose skills Isis has identified. Mr Hussein says that the peshmerga has been impressed during the fighting by Isis's training and discipline.

"They will fight until death, and are dangerous because they are so well-trained," said Mr Hussein. "For instance, they have the best snipers, but to be a good sniper you need not only training on how to shoot, but discipline in staying put for up to five hours so you can hit your target."

There is supporting evidence for Mr Hussein's high estimate for Isis numbers. A study by the National Security Adviser's office in Baghdad before the Isis offensive showed that, when 100 jihadis entered a district, they would soon recruit between five and 10 times their original number. There are reports of many young men volunteering to fight for Isis when they were in the full flood of success in the summer. This enthusiasm may have ebbed since the US started air strikes and the Isis run of victories ended with their failure to capture Kobani in northern Syria despite a long siege.

In an impoverished region with few jobs, Isis pay of \$400 (£250) a month is also attractive. Moreover, Mr Hussein says that in the places they have conquered Isis is remodelling society in its own image, aiming to educate people into accepting Isis ideology.

The Kurds have recovered their military self-confidence in the knowledge that they are backed by the US and Iran. The peshmerga have taken back some towns lost in August, notably Zumar close to the Syrian border, but not Tal Afar and Sinjar where 8,500 Yazidis are still besieged on their mountain top. But there are limits to how far the Kurds are willing to advance even if they succeed in doing so. Mr Hussein says that the Kurds can help an Iraqi army, supposing a non-sectarian one is created, but "the Kurds cannot liberate the Sunni Arab areas".

This is the great problem facing a counter offensive against Isis by Baghdad or the Kurds: it will be seen by the five or six million Sunni Arabs in Iraq as directed against their whole community. Hitherto, the US has been hoping to repeat its success between 2006 and 2008 in turning many Sunni against al-Qaeda in Iraq. Mr Hussein ticks off the reasons why repeating this will be very difficult: the Americans then had 150,000 soldiers in Iraq to back up anti-al-Qaeda tribal leaders. Isis will savagely punish anybody who

opposes it. "We have seen what happened in Anbar to the Albu Nimr tribe [that rose up against Isis]. They stood bravely against the terrorist but 500 were killed. It was a disaster."

Overall, Mr Hussein says he does not see any convincing sign of resistance from the Sunni Arabs. Many of them may be unhappy, particularly in Mosul, but this is not translating into effective opposition. Nor is it clear what outside force could organise resistance. The Iraqi army might be acceptable in Sunni areas but only if it is reconstituted so that is not dominated by the Shia.

At the moment, the Kurds see little sign of its presence. They have been asking for regular troops to defend the Mosul Dam on the Euphrates so they can use up to 3,000 peshmerga stationed there, but no Iraqi troops have turned up. "Those who are now defending Baghdad are the army of the [Shia] parties. To re-establish a professional army needs time."

Mr Hussein did not say so, but it may be too late to establish a competent cross-confessional regular army in Iraq. The counter-offensive by Baghdad is led by the three main Shia militias which have almost the same ideological fervour and sectarian hatred as Isis. Any advance on the battlefield leads to the population deemed loyal to the losing side taking flight so the whole of northern Iraq has become a land of refugees."

(stuk 22: *The Independent*, "War with Isis: Islamic militants have army of 200,000, claims senior Kurdish leader", dd. 16 november 2014, de verzoekende partij zet vet)

"Airstrikes launched on IS leaders

On 09.11.14, the US confirmed a series of airstrikes targeting a suspected high-rank IS gathering in the north of Mosul (Nineveh province). According to the US, there is no information available yet on whether IS leader Abu Bakr al-Baghdadi was wounded and whether he was present at all in the convoy. Iraqi sources, however, say that al-Baghdadi has indeed been injured. According to a press release, the airstrikes launched in the past weeks have limited the jihadists' freedom to manoeuvre, communicate and command."

(stuk 23: *Bundesamt für Migration und Flüchtlinge*, "Group 22 – Information Centre Asylum and Migration, Briefing Notes", p. 2, dd. 10 november 2014, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/4232_1415868896_deutschland-bundesamt-fuer-migration-und-fluechtlinge-briefing-notes-10-11-2014-englisch.pdf, de verzoekende partij zet vet)

"Gunmen from the Sunni extremist group Islamic State systematically executed some 600 male inmates from a prison outside the northern Iraqi city of Mosul on June 10, 2014, according to survivors' accounts. The vast majority of those killed were Shia.

After seizing Badoush Prison near Mosul, the gunmen from Islamic State, also known as ISIS, separated the Sunni from the Shia inmates, then forced the Shia men to kneel along the edge of a nearby ravine and shot them with assault rifles and automatic weapons, 15 Shia prisoners who survived the massacre told Human Rights Watch. The gunmen also killed a number of Kurdish and Yezidi inmates of Badoush Prison, the survivors said.

"The gruesome details of ISIS' mass murder of prison inmates make it impossible to deny the depravity of this extremist group," said Letta Tayler, senior terrorism and counterterrorism researcher. "People of every ethnicity and creed should condemn these horrific tactics, and press Iraqi and international authorities to bring those responsible to justice."

The mass summary executions amount to war crimes and most likely crimes against humanity, Human Rights Watch said.

ISIS fighters broke into Badoush the day they captured Mosul, Iraq's second-largest city, which is 10 kilometers southeast of the prison. The gunmen herded up to 1,500 inmates onto trucks and drove them to an isolated stretch of desert about 2 kilometers from the prison, survivors said. The prisoners had been serving sentences for a range of crimes, from murder and assaults to nonviolent offenses. (...) "

(stuk 24: *HRW – Human Rights Watch*, "ISIS Executed Hundreds of Prison Inmates", dd. 30 oktober 2014, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/289667/409835_en.html, de verzoekende partij zet vet)

"Humanitaire Katastrophe Level 3. Am 13. August 2014 stuft die UN die humanitäre Katastrophe im Irak aufgrund ihres Ausmasses und ihrer Komplexität als Level 3 Katastrophe ein. Neben dem Irak werden noch die Krisen im Südsudan, in der Zentralafrikanischen Republik und in Syrien auf dem Level 3 eingestuft.

862'000 intern Vertriebene. In der Mitteilung der UN wird explizit auch auf die prekäre Lage in der Provinz Dohuk hingewiesen. Seit Juni 2014 hat die Provinz Dohuk weitere 400'000 intern Vertriebene aufgenommen. Bis im September 2014 sind insgesamt 862'000 intern Vertriebene in die KRG-Region geflohen, 63 Prozent davon in die Provinz Dohuk. Viele Angehörige von Minderheiten wie Jeziden, Christen, Schabak, Kakai, Armenier und Turkmenen haben in Dohuk Aufnahme gefunden. Die sich verschlechternde humanitäre Situation im Irak gehe über eine Krise bezüglich Unterkunft und Nahrung hinaus, es handle sich um eine "Crisis of Spirit" und verlange dringend die Unterstützung und Hilfe der internationalen Gemeinschaft so der Deputy United Nations Humanitarian Coordinator in Iraq Kevin

Kennedy. Alleine im August 2014 sind 650'000 intern Vertriebene aus Anbar, Mosul und Sinjar in die KRG-Region geflohen. Kennedy fordert, dass der humanitären Situation dieselbe Aufmerksamkeit wie der Sicherheitssituation beigemessen werden soll.

(...)

IS im Irak. Bereits im Januar 2014 eroberten IS-Kämpfer Gebiete in der Provinz Anbar, darunter auch Teile von Falluja. Im Juni 2014 startete die IS die Blitzoffensive im Nordirak und eroberte zuerst Mossul. Die irakischen Streitkräfte leisteten nur geringen Widerstand, viele irakische Soldaten desertierten und das irakische Militär zog sich vielerorts kampfflos zurück. 500'000 Menschen flohen innerhalb von nur wenigen Tagen. Am 11. Juni 2014 eroberte die IS Tikrit in der Provinz Salah id-Din. Anfangs Juli 2014 beherrschte die IS Gebiete in den Provinzen Anbar, Ninewa, Salah id-Din, Kirkuk und Diyala. Den IS-Gruppen fielen grosse Mengen Kriegsmaterial in die Hände, das von den irakischen Streitkräften zurück gelassen wurde. Die irakische Armee zog sich aus dem Nordirak zurück und die kurdischen Peschmerga, die Streitkräfte des Kurdistan Regional Government (KRG), nutzten die Gunst der Stunde und übernahmen im Juli 2014 Kirkuk und die umliegenden Ölfelder.

Die irakische Armee lancierte eine Gegenoffensive. Schiiten wurden von Grossayatollah Ali al-Sistani aufgefordert, sich den irakischen Streitkräften anzuschliessen. Auch Anhänger der Mahdi-Armee sollen aufgefordert worden sein, die irakische Armee zu unterstützen. Der Iran schickte Al-Kuds-Brigaden, die Eliteeinheit der iranischen Revolutionsgarden, in den Kampf gegen die IS.

Erste IS-Peschmerga Gefechte. Am 11. Juli 2014 berichtete die Online-Zeitung Iraqi News über gewaltsame Zusammenstösse zwischen den kurdischen Peschmerga-Kämpfern und bewaffneten Mitgliedern der IS. Dabei habe es sich um die ersten Zusammenstösse gehandelt, seit die IS die Kontrolle über Gebiete in der Ninewa und Salah-il-Din Provinz übernommen habe. Bis im August 2014 blieb die Frontlinie zur KRG-Region jedoch relativ ruhig.

IS in von Peschmerga kontrollierten Gebieten. Anfangs August 2014 eroberte jedoch die IS von kurdischen Peschmerga kontrollierte Gebiete und vertrieb die Peschmerga aus Städten wie Sinjar, Zumar, Wana und Qaraqosh. Die IS war den nur mit leichten Waffen ausgestatteten kurdischen Kräften überlegen und die Peschmerga zogen sich aus verschiedenen Städten zurück, die hauptsächlich von Minderheiten, Christen und Jeziden besiedelt waren. Zwischen 35'000 und 50'000 Jeziden flohen darauf in die Sinjar-Berge. Am 8. August rückten IS-Kämpfer bis 30 Kilometer nahe Erbil vor und lösten in der kurdischen Hauptstadt Panik aus.

US-Luftschläge. Durch diesen Vormarsch aufgerüttelt, begann die USA im August 2014 mit der Durchführung begrenzter Luftschläge gegen die IS. Am 7. August 2014 bewilligte Präsident Obama Luftanschläge und die Versorgung aus der Luft. Einerseits sollte die IS davon abgehalten werden in Erbil einzumarschieren, andererseits sollten die in den Sinjar-Bergen eingekesselten Jeziden mit humanitärer Hilfe unterstützt werden. Bis Mitte September 2014 wurden rund 150 Luftschläge durchgeführt. Laut Angaben von US-Offiziellen haben die Luftschläge die Vorstösse der IS beeinträchtigt, sie haben aber zu keiner allgemeinen Schwächung der Terrororganisation geführt.

Durch die Machtübernahme der IS ist die religiöse Gewalt im Nordirak dramatisch aufgebrochen. Innerhalb kürzester Zeit hat die gesamte nicht-sunnitische Bevölkerung nach Bedrohungen, Entführungen, Tötungen und der Zerstörung ihrer religiösen Kultstätten die Region verlassen. Schiiten und Minderheiten wie Christen und Jeziden sind geflohen. Die IS-Kämpfer gehen äusserst brutal gegen alle vor, die das von der Gruppierung propagierte Bild aus der Epoche des Propheten Mohammed ignorieren oder gar hinterfragen. Amnesty International berichtet am 2. September 2014 von ethnischen Säuberungen, welche in Nordirak durch die IS unter anderem in Ninewa, der Nachbarprovinz Dohuks, durchgeführt wurden. Dabei ging die IS systematisch und gezielt gegen nicht-arabische oder nicht-sunnitisch-muslimische Bevölkerungsgruppen vor und hat Hunderte oder gar Tausende getötet oder entführt. Rund 830'000 Personen sollen aus den von der IS eingenommenen Gebieten geflohen sein.

(...)"

(stuk 25: Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Irak: Sicherheitssituation in der KRG-Region, Auskunft", dd. 28 oktober 2014, p. 2-5, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1002_1414861271_document.pdf, de verzoekende partij zet vet)

"A series of bomb attacks has left at least 26 people dead in Iraq, amid the deadly violence that rages on across the country.

According to Wahab Ahmed, the mayor of the town of Qara Tapah, three car bombs hit his office and two other buildings on Sunday.

He said the blasts also damaged nearby buildings used by the electricity department and the Kurdish Peshmerga forces' veterans affairs bureau.

A top security official in Iraq's semi-autonomous Kurdistan region put the death toll at 27 and said most of the dead were Peshmerga veterans who had volunteered to return to active duty to battle Islamic State (IS) terrorists. However, a local federal army official confirmed 25 deaths.

Qara Tapah is located close to Jalawla, which is a key battleground northeast of the Iraq's capital city Baghdad.

Meanwhile, a separate bomb blast killed the police chief of Iraq's restive province Anbar. Officials said that the bombing took place near the provincial capital Ramadi in the Abu Risha District.

"Major General Ahmed Saddag was killed by an improvised explosive device (IED) blast targeting his convoy this morning," Faleh al-Issawi, the deputy head of the provincial council, said.

"He was leading forces involved in an operation to retake Twei from the IS," Colonel Abdulrahman al-Janabi said.

The overall security situation in Iraq has worsened over the past months after the terrorists of the IS, of whom many are foreign militants, took control of parts of Iraq's northern and western regions.

They have been committing heinous crimes in the captured areas, including mass executions and beheadings of people."

(stuk 26: Pakistan Today, "26 dead in attacks across Iraq", dd. 12 oktober 2014, de verzoekende partij zet vet)

"The latest victim, a news agency reporter, was shot several times in the head in Mosul

Reporters Without Borders is appalled to learn that the Jihadi group Islamic State murdered another Iraqi journalist yesterday in Mosul (in the northern province of Nineveh), just two days after publicly executing an Iraqi journalist in Samara (in Salahuddin province).

(...)

Reporters Without Borders is horrified by the Jihadi group's constant crimes of violence, whose victims have included many journalists.

"Islamic State is pursuing a policy of indiscriminate criminal violence that shows no pity towards journalists and does not hesitate to kidnap, torture and murder them," said Reporters Without Borders programme director Lucie Morillon. "Media personnel need the support and protection of the local authorities more than ever."

After Al-Aqidi was killed, his body was taken to a forensic medical centre in Mosul and then handed over to his family. A source close to the family said the body bore the marks of torture and there were several gunshot injuries to the head. (...)"

(stuk 27: RSP – Reporters Sans Frontières, "Iraq – Islamic State kills another Iraqi journalist, second in two days", dd. 14 oktober 2014, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/288295/408303_en.html, de verzoekende partij zet vet)

Eveneens wordt de verzoekende partij, aangezien haar echtgenoot in België verblijft, aanzien als een alleenstaande vrouw. Dit maakt haar positie in Irak uiteraard nog kwetsbaarder. Gelet op de reële dreiging van Islamitische Staat ten opzichte van vrouwen, is een kans op een schending van artikel 3 E.V.R.M. zeer zeker mogelijk.

In een arrest dd. 22 december 2011 werd de volgende overweging gemaakt:

"... De même, ce document mentionne que la requérante risque de subir des difficultés d'ordre social et financier si elle reste seule en Syrie comme le harcèlement, la stigmatisation et l'insécurité en raison du fait qu'elle n'est pas accompagnée par un homme. Il précise qu'une femme vivant seule est toujours marginalisée et constitue une 'cible facile' pour les locaux. De même, ce document relate que les événements récents en Syrie ont eu pour conséquence une augmentation de l'insécurité, pour les femmes en particuliers.

Au vu des développements qui précèdent, le moyens pris de la violation de l'article 3 de la CEDH est sérieux et susceptible de justifier l'annulation de l'acte attaqué."

(stuk 28, arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 72 489, dd. 22 december 2011 in de zaak 85 372/I)

Gelet op de uitermate kwetsbare positie van (alleenstaande) vrouwen in Irak, kan geciteerd arrest naar analogie worden toegepast.

Het is duidelijk dat de huidige situatie in Irak het leven van de verzoekende partij in gevaar brengt. Het is een kwestie van tijd vooraleer zij het slachtoffer wordt van de vele onrusten in het land. Bijgevolg is artikel 3 E.V.R.M. alsook de materiële motiveringsverplichting geschonden."

Alvorens de gegrondheid van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken, dient de Raad te onderzoeken of de verzoekende partij valt onder het toepassingsgebied van het EVRM.

De Raad houdt zich aan de algemene beginselen die het EHRM inzake rechtsmacht in zijn rechtspraak heeft geformuleerd.

Of het EVRM in casu van toepassing is, dient te worden vastgesteld aan de hand van artikel 1 van het EVRM dat bepaalt: "De Hoge Verdragsluitende Partijen verzekeren een ieder die ressorteert onder haar

rechtsmacht de rechten en vrijheden die zijn vastgesteld in de Eerste Titel van dit Verdrag.”

Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) is de verbintenis die door Verdragsluitende Staten is aangegaan om de in het Verdrag opgesomde rechten en vrijheden te verzekeren door middel van artikel 1 van het EVRM beperkt tot eenieder die ressorteert onder hun eigen “rechtsmacht”. De uitoefening van rechtsmacht is derhalve een noodzakelijke voorwaarde, meer nog een *conditio sine qua non*, die vervuld moet zijn vooraleer een Verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld voor handelingen of nalatigheden die hem toerekenbaar zijn en die aan de oorsprong liggen van de beweerde schending van de rechten en vrijheden gewaarborgd in het Verdrag (EHRM 7 juli 2011, nr. 53721/07 Al-Skeini e.a. t. Verenigd Koninkrijk, par. 130).

Het EHRM stelt in zijn rechtspraak dat het begrip “rechtsmacht” hoofdzakelijk territoriaal wordt opgevat (territoriale rechtsmacht). Een Verdragsstaat wordt in beginsel geacht rechtsmacht uit te oefenen over zijn gehele grondgebied. Rechtsmacht wordt dan ook in eerste orde begrepen vanuit een territoriale notie. Eenieder die zich bevindt op het grondgebied van een Verdragsluitende Staat, ressorteert dan ook onder de rechtsmacht van die Staat (EHRM 12 december 2001, nr. 55207/99, Bankovic e.a. t. België e.a., par. 61; EHRM 7 juli 2011, nr. 53721/07 Al-Skeini e.a. t. Verenigd Koninkrijk, par. 131; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirsi Jamaa e.a. t. Italië, par. 71).

Hoofdzakelijk een territoriale opvatting van rechtsmacht hanterend, oordeelt het Hof dat handelingen van Staten die worden gesteld buiten hun grondgebied of die gevolgen teweeg brengen buiten hun grondgebied, enkel in uitzonderlijke omstandigheden als een uitoefening van rechtsmacht, in de zin van artikel 1 van het EVRM, kunnen worden beschouwd (extraterritoriale rechtsmacht) (EHRM 12 december 2001, nr. 55207/99, Bankovic e.a. t. België e.a., par. 67; EHRM 7 juli 2011, nr. 53721/07 Al-Skeini e.a. t. Verenigd Koninkrijk, par. 132; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirsi Jamaa e.a. t. Italië, par. 72).

Het Hof heeft in zijn rechtspraak een aantal uitzonderlijke omstandigheden erkend die aanleiding kunnen geven tot de vaststelling dat rechtsmacht wordt uitgeoefend buiten de territoriale grenzen van een Verdragsluitende Staat. Het EHRM benadrukt hierbij stelselmatig dat in elke zaak het vaststellen van uitzonderlijke omstandigheden waarin extraterritoriale rechtsmacht wordt uitgeoefend, een onderzoek naar en een analyse van de specifieke feiten eigen aan de zaak vereist (EHRM 7 juli 2011, nr. 53721/07 Al-Skeini e.a. t. Verenigd Koninkrijk, par. 132).

Op basis van zijn eerdere rechtspraak heeft de Grote Kamer van het EHRM in het arrest Al-Skeini getracht richtsnoeren op te stellen voor toekomstige zaken. In dit arrest identificeerde de Grote Kamer drie uitzonderingen op het beginsel dat rechtsmacht hoofdzakelijk territoriaal wordt uitgeoefend, en die aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van het uitoefenen van extraterritoriale rechtsmacht.

Een eerste uitzondering betreft situaties waarbij overheidsambtenaren gezag en controle uitoefenen over één of meer specifieke personen in het buitenland (zgn. “public powers – exception”) (EHRM 7 juli 2011, nr. 53721/07 Al-Skeini e.a. t. Verenigd Koninkrijk, par. 133-136). Als een uitzondering op het territorialiteitsbeginsel, kan de rechtsmacht van een Verdragsluitende Staat worden uitgebreid naar overheids-handelingen die gevolgen teweegbrengen buiten het nationale grondgebied, indien daardoor een jurisdictioneel verband (‘jurisdictional link’) ontstaat tussen het betrokken individu en de Verdragsluitende Staat. In het kader van het uitoefenen van overheidsgezag en -controle op personen die zich in het buitenland bevinden, identificeerde het EHRM drie subcategorieën:

- Handelingen van diplomatieke en consulaire agenten, die aanwezig zijn op buitenlands grondgebied in overeenstemming met internationaal recht, kunnen als een uitoefening van rechtsmacht worden beschouwd wanneer deze overheidsagenten gezag en controle doen gelden over anderen.
- Wanneer door toestemming, uitnodiging of stilzwijgende instemming door regering van dat grondgebied, een Verdragsluitende Staat overheidsgezag uitoefent op buitenlands grondgebied dat normaal wordt uitgeoefend door de regering van dat grondgebied. Aldus kunnen overheden van een Verdragsluitende Staat die, in overeenstemming met gewoonte, verdrag of een ander akkoord, uitvoerende of rechterlijke gezagsfuncties uitoefenen op het grondgebied van een andere Staat, verantwoordelijk worden gehouden voor begane schendingen van het EVRM zolang de handelingen in kwestie toerekenbaar zijn aan de Verdragsluitende Staat eerder dan aan de territoriale Staat.
- In bepaalde gevallen kan het gebruik van geweld door overheidsagenten die opereren buiten hun grondgebied, een individu onder de controle van de overheden brengen en dus onder de rechtsmacht van een Verdragsluitende Staat, bv. wanneer een individu in hechtenis wordt genomen door overheidsagenten in het buitenland. Wat beslissend is in zulke gevallen is de fysieke controle en gezag dat wordt uitgeoefend.

De Grote Kamer besloot in het arrest Al-Skeini dat wanneer een Verdragsluitende Staat door middel van overheidsagenten gezag en controle uitoefent over een individu, deze Staat - onder artikel 1 van het EVRM - enkel verplicht is om de rechten en vrijheden te verzekeren die relevant zijn voor de situatie van het individu onder zijn rechtsmacht (EHRM 7 juli 2011, nr. 53721/07 Al-Skeini e.a. t. Verenigd Koninkrijk, par. 137).

In andere woorden, een extraterritoriale verantwoordelijkheid houdt niet in dat Staten gehouden zijn om alle soorten rechten te verzekeren. De rechten die verzekerd moeten worden zijn nauw verbonden met het soort gezag en de controle die wordt uitgeoefend in een extraterritoriaal kader (EHRM 7 juli 2011, nr. 53721/07, Al-Skeini e.a. t. Verenigd Koninkrijk, par. 137). Bijgevolg zal de omvang van de verplichting om rechten en vrijheden te verzekeren, afhangen van de individuele situatie en van het betrokken recht of vrijheid waarop hij of zij zich beroept (zie in deze zin UK Court of Appeal, 9 september 2016, Al-Sadoon & Ors c. Secretary of State for Defence, [2016] EWCA Civ 811, pt. 30).

Een tweede uitzondering betreft de situatie waar een Verdragsluitende staat, als gevolg van een rechtmatige of onrechtmatige militaire actie, effectieve controle uitoefent over een grondgebied van een niet-Verdragsluitende Staat. De verplichting om in dit grondgebied, dat buiten het nationale grondgebied valt, de rechten en vrijheden van het Verdrag te verzekeren, volgt uit de feitelijke van zulke controle, ongeacht of deze rechtstreeks wordt uitgeoefend, door de gewapende strijdkrachten van de Verdragsluitende Staat dan wel door een onderworpen lokaal bestuur (EHRM 7 juli 2011, Al-Skeini e.a. t. Verenigd Koninkrijk, nr. 53721/07, par. 138-140)

Een derde uitzondering betreft de situatie waar een Verdragsluitende Staat wordt bezet door de strijdkrachten van een andere Verdragsluitende Staat. De bezettende Staat is dan in beginsel verantwoordelijk voor de schendingen van het EVRM in het bezette gebied, zo niet zou er een beschermingsleemte ontstaan in de juridische ruimte van het EVRM dat hoofdzakelijk opereert in een regionaal kader en met name in de juridische ruimte van de Verdragsluitende Staten ("espace juridique") (EHRM 7 juli 2011, nr. 53721/07 Al-Skeini e.a. t. Verenigd Koninkrijk, par. 141-142).

De Raad stelt vast dat de richtsnoer die het EHRM voor zichzelf hanteert met betrekking tot het vaststellen van extraterritoriale rechtsmacht, ook wordt toegepast door nationale rechtscolleges in andere Verdragsluitende Staten. In die zin hebben onder meer het Court of Appeal en het Supreme Court van het Verenigde Koninkrijk de beginselen inzake rechtsmacht, zoals uiteengezet in het arrest Al-Skeini, toegepast in concrete zaken, zoals ook de Raad in casu moet doen.

Net zoals het Court of Appeal van het Verenigd Koninkrijk, benadrukt de Raad dat in casu de fundamentele kwestie, met name de omvang van het toepassingsgebied van het EVRM, met bijzondere zorg moet worden benaderd. Deze bijzondere zorg houdt volgens het Court of Appeal in dat artikel 1 van het EVRM niet ruimer wordt geïnterpreteerd dan reeds duidelijk aangegeven in de bestaande rechtspraak van het EHRM.

Dit betekent niet dat nationale rechtscolleges enkel extraterritoriale rechtsmacht kunnen vaststellen in feitelijke situaties die gelijkaardig zijn aan deze die door het EHRM als zodanig werden gekwalificeerd. Het is veeleer noodzakelijk om de onderliggende beginselen van de rechtspraak van het EHRM te identificeren, zoals hierboven werd gedaan, en niet verder dan deze beginselen te gaan. Net zoals het Court of Appeal, is de Raad zich ervan bewust dat dit geen eenvoudige taak is in de huidige omstandigheden waar de formulering van extraterritoriale rechtsmacht in de rechtspraak van het EHRM lijkt open te staan voor tegenstrijdige interpretaties (UK Court of Appeal 9 september 2016, Al-Sadoon & Ors v Secretary of State for Defence [2016] EWCA Civ 811, pt. 28).

De Raad onderzoekt vervolgens of er in casu sprake is van een uitoefening van een extraterritoriale rechtsmacht door België.

De Raad laat het antwoord op de vraag of er hier sprake is van extraterritoriale rechtsmacht afhangen van de precieze draagwijdte van de uitzonderingen op territoriale rechtsmacht die werden geïdentificeerd in de zaak Al-Skeini, zoals hoger, alsook van de precieze feiten in onderhavige zaak.

In onderhavige zaak is er geen sprake van een situatie waar België, als gevolg van een rechtmatige of onrechtmatige militaire actie, effectieve controle uitoefent over het Iraaks grondgebied of een deel ervan. Evenmin is er een situatie waarin Irak wordt bezet door Belgische strijdkrachten. De tweede en derde uitzondering zijn niet van toepassing.

Wat betreft de eerste uitzondering, stelt de Raad vast dat er geen sprake is van een situatie waar België overheidsgezag uitoefent op Iraaks grondgebied met toestemming, uitnodiging of stilzwijgende instemming van de Iraakse regering van dat grondgebied. Evenmin doet zich een situatie voor waar geweld werd gebruikt of fysieke controle of gezag wordt uitgeoefend ten aanzien van de verzoekende partij door Belgische overheidsagenten die opereren op Iraaks grondgebied. Subcategorieën 2 en 3, onder de eerste uitzondering, zijn niet van toepassing.

Derhalve stelt zich de vraag of er in casu sprake is van een situatie zoals vermeld in subcategorie 1 onder de eerste uitzondering, met name een situatie waar Belgische diplomatieke of consulaire agenten zulk gezag en controle uitoefenen over de verzoekende partij dat zij onder de rechtsmacht van België valt.

In de zaak *Al-Skeini* verwijst het Hof naar eerdere rechtspraak, met name EHRM 12 december 2001, nr. 55207/99, *Bankovic e.a. t. België e.a.*, par. 73; Commissie Mensenrechten 25 september 1965, nr. 1611/62, X t. Duitsland; Commissie Mensenrechten 15 december 1977, nr. 7547/76, X t. Verenigd Koninkrijk en Commissie Mensenrechten 14 oktober 1992, nr. 17392/90; Commissie Mensenrechten 14 oktober 1992, nr. 17392/90, M. v. Denemarken; EHRM 7 juli 2011, nr. 55721/07, *Al-Skeini e.a. t. Verenigd Koninkrijk*, par. 134.

De Raad acht het aangewezen de vermelde rechtspraak nader te bestuderen om de juiste draagwijdte van subcategorie 1 te begrijpen.

In het arrest *Bankovic* wordt gepreciseerd « qu'on rencontre d'autres cas d'exercice extraterritorial de sa compétence par un Etat dans les affaires concernant des actes accomplis à l'étranger par des agents diplomatiques ou consulaires [...] » (EHRM 12 december 2001, nr. 5507/99, *Bankovic e.a. v. België e.a.*, par. 73).

De zaak X v. Duitsland (Commissie Mensenrechten 25 september 1965, nr. 1611/62) betrof een Duitse onderdaan die aanklaagde dat Duitse diplomatieke en consulaire agenten te Casablanca, onder meer, op onwettelijke wijze aan de Marokkaanse overheden zouden hebben gevraagd om hem van het grondgebied te verwijderen. De Commissie preciseerde dat « [à] certains égards, les ressortissants d'un Etat contractant relèvent de sa « juridiction » même lorsqu'ils ont leur domicile à l'étranger; qu'en particulier, les représentants diplomatiques et consulaires de leur pays d'origine exercent à leur sujet une série de fonctions dont l'accomplissement peut, le cas échéant, engager la responsabilité de ce pays sur le terrain de la Convention [...] » maar verklaarde het verzoek onontvankelijk daar de verzoeker zijn beweringen niet kon staven.

De zaak X. v. Verenigd Koninkrijk (Commissie Mensenrechten 15 december 1977, nr. 7547/76) betrof een Britse onderdaan, getrouwd met een Jordaanse man die hun dochter naar Jordanië meenam. De verzoekster contacteerde het Britse consulaat te Amman en verzocht het Britse consulaat om voor haar het hoederecht over haar dochter te verkrijgen bij de Jordaanse rechtbanken. Het consulaat deelde nieuws met betrekking tot haar dochter mee, gaf verzoekster een lijst van advocaten in Jordanië en schreef de dochter in in het paspoort van verzoekster. De verzoekster meende dat haar recht op eerbiediging van het gezinsleven was geschonden door het Britse consulaat bij gebrek aan enige interventie in deze zaak. De verzoekster meende tevens dat de houding van het Britse consulaat haar enig daadwerkelijk rechtsmiddel ontnam en dat de weigering van de regering om zijn juridische raadgever te belasten met de opdracht haar in te lichten over het Jordaanse recht, haar recht op een eerlijk proces schond. De klacht van verzoekster was voornamelijk gericht tegen de Britse consulaire overheden in Jordanië. In de zaak preciseerde de Commissie het begrip 'rechtsmacht' nader, en stelde dat « il ressort clairement d'une jurisprudence constante de la Commission que les fonctionnaires d'un Etat, y compris les agents diplomatiques ou consulaires, attirent les personnes et les biens sous la juridiction de cet Etat dans la mesure où ils exercent leur autorité sur ces personnes ou sur ces biens. Dès lors que ces derniers s'en trouvent affectés, la responsabilité de l'Etat est engagée [...]. Il s'ensuit qu'en l'espèce la Commission doit admettre que la prétendue omission par les autorités consulaires d'user de tous leurs pouvoirs pour venir en aide à la requérante, bien qu'elle ait eu lieu en-dehors du territoire du Royaume-Uni, « relève de sa juridiction », au sens de l'article 1er de la Convention. » De Commissie besloot dat in het licht van de feiten de Britse consulaire overheden alles hadden gedaan wat redelijkerwijze van hen verwacht kon worden.

In de zaak M. v. Denemarken (Commissie Mensenrechten 14 oktober 1992, nr. 17392/90), drong in 1998 de verzoeker, die Oost-Duitsland wenste te ontvluchten, binnen in de Deense ambassade te Oost-Berlijn. Op vraag van de Deense ambassadeur trad de Oost-Duitse politie het ambassadegebouw binnen en arresteerde de verzoeker, die werd veroordeeld tot een gevangenisstraf met uitstel nadat hij 33 dagen werd vastgehouden. De verzoeker betoogde dat zijn uitlevering aan de Oost-Duitse politie zijn recht op vrijheid en veiligheid had geschonden. De Commissie oordeelde dat « [...] les fonctionnaires d'un Etat, y compris les agents diplomatiques ou consulaires, attirent les personnes et les biens sous la juridiction de cet Etat dans la mesure où ils exercent leur autorité sur ces personnes ou ces biens. Dès lors que ces derniers se trouvent affectés par les actes ou omissions des fonctionnaires, la responsabilité de l'Etat est engagée [...] ». In deze zaak « [...] la Commission est convaincue que les mesures litigieuses prises par l'ambassadeur danois affectaient des personnes relevant de la juridiction des autorités danoises au sens de l'article 1 de la Convention. ». Niettemin werd de klacht van de verzoeker ten gronde verworpen, omdat volgens de Commissie « que ce qui est arrivé au requérant lorsqu'il était entre les mains des autorités de la RDA ne saurait, vu les circonstances, passer pour tellement exceptionnel que la responsabilité du Danemark s'en trouverait engagée. »

Uit deze korte samenvattingen van de relevante rechtspraak van het EHRM, besluit de Raad dat de zaken X. t. Duitsland en M. t. Denemarken duidelijk betrekking hadden op maatregelen die werden genomen - of waarvan werd beweerd dat ze werden genomen - door diplomatieke of consulaire agenten, met name respectievelijk de vraag van Duitse consul aan de Marokkaanse overheden om betrokken persoon te verwijderen en de uitnodiging van de Deense ambassadeur aan de Oost-Duitse politie om de ambassade te betreden waar een groep Oost-Duitsers toevlucht had gezocht en immuniteit was beloofd. In de zaak X. t. Verenigd Koninkrijk stelde de Commissie dan weer vast dat de beweerde nalatigheid van de Britse consulaire overheden om alle hun bevoegdheden te gebruiken om ter hulp te komen van de verzoekster, onder de rechtsmacht van het Verenigd Koninkrijk viel.

Het UK Supreme Court merkte terecht op dat de zaak X. t. Verenigd Koninkrijk tegenstrijdig lijkt te zijn met de latere beginselen neergelegd in de zaken Bankovic en Al-Skeini waar het vaststellen van extraterritoriale rechtsmacht niet afhangt van de bevoegdheden die een Staat bezit, maar wel van de handelingen die worden gesteld en die een persoon onder gezag en controle van een Verdragsluitende Staat brengen. Wat er ook van zij, de Raad meent, net zoals het UK Supreme Court, dat het van absoluut belang is dat een redelijke invulling wordt nagestreefd van de begrippen "gezag" en "controle" (zie in deze zin het UK Supreme Court dat oordeelde dat de vraag onder wiens gezag en controle een persoon zich bevindt, moet wordt beantwoord "by reference to any common-sense formulation", R (Sandiford) v. Secretary of State for Foreign and Commonwealth Affairs [2014] UKSC 44, par. 30 en 32).

De Raad merkt in deze op dat de bestreden beslissing, een visumweigering, werd genomen door een gemachtigde van de staatssecretaris te Brussel en enkel door de Belgische diplomatieke vertegenwoordiger aan de verzoekende partij werd betekend te Teheran.

De loutere betekening van een administratieve beslissing kan niet op redelijke wijze worden gelijkgesteld met het uitoefenen van zulk gezag en controle over de verzoekende partij dat zij onder de rechtsmacht van België valt. De verzoekende partij toont dit evenmin in concreto aan.

De verzoekende partij kan zich in casu niet dienstig beroepen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Met haar betoog dat volledig gebaseerd is op een schending van artikel 3 van het EVRM maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Het tweede middel is zo al ontvankelijk, minstens ongegrond.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 17 van de Europese Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003, van de formele en materiële motiveringsverplichting, van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van haar middel zet ze uiteen wat volgt:

"Uit wat hierboven uitvoerig werd geargumenteed blijkt duidelijk dat de verzoekende partij en de heer H. elkaar gevonden hebben."

De verre afstand van elkaar is echter niet altijd even gemakkelijk, en de heer H. wenst zijn echtgenote dicht bij hem te hebben. Dit mede gelet op de talrijke onlusten in het land. Dit is bovendien logisch, nu beiden gelukkig zijn met elkaar en hier hun leven verder wensen uit te bouwen.

Bijgevolg maakt de bestreden beslissing dd. 10 februari 2015 (kennisgeving aan de raadsvrouw van de verzoekende partij op 3 maart 2015) zonder meer een inbreuk uit op artikel 8 E.V.R.M. De verwerende partij gaat immers voorbij aan de gezinssituatie van de verzoekende partij.

Artikel 8 E.V.R.M. waarborgt de bescherming van het gezinsleven. Het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht. Een effectief, feitelijk gezinsleven, primeert. De verzoekende partij vormt al lange tijd een koppel met de heer DW H.. Bijgevolg zijn er nauwe banden met België, nu haar echtgenoot de Belgische nationaliteit heeft. Een dergelijke situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, valt zeer zeker onder het beschermingsgebied van artikel 8 E.V.R.M.

Overeenkomstig art. 8 E.V.R.M. wordt geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Bijgevolg kunnen inmengingen enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel, quod zoals hierboven reeds gesteld certe non. De commissie heeft geoordeeld dat om een inmenging in een dergelijk essentieel verdragsrecht te kunnen verantwoorden dat het moet gaan om uitzonderlijke ernstige redenen (ECRM, 9018/80, 4 juli 1983). De huidige inmenging is niet verantwoord.

Doorheen de rechtspraak van het Hof wordt het duidelijk dat een uitzetting enkel geoorloofd is als inmenging in art. 8 EVRM indien het inderdaad gaat om extreem erge feiten die ellenlange strafbladen tot gevolg hadden en waarbij de openbare orde tegen deze personen diende te worden beschermd. Dit kan bezwaarlijk worden voorgehouden in het geval van de verzoekende partij (uitzetting is een inmenging in art. 8 EVRM zie: EHRM, Berrehab t. Nederland; uitzonderlijk ernstige redenen zie: Bouchelkia t. Frankrijk, C. t. België en El Boujaïdi t. Frankrijk).

Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (R.v.St. 24 maart 2000, Rev.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100).

Het recht op een privé-leven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M. doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal privé-leven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal en/of privé-leven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen (F. SUDRE, 'Droit international et européen des droits de l'homme', Press Univesitaire de France, Paris, 1999, 258).

Door de verzoekende partij het recht te ontkennen om zich op een legale manier te verenigen met haar echtgenoot, de heer Dilshad W H., wordt artikel 8 E.V.R.M. geschonden. Dit is logisch, gezien hun de rechten om als een 'normaal' koppel door het leven te gaan worden ontzegd. Een onbepert verblijf voor de verzoekende partij is onontbeerlijk voor het hebben van een waar en evenwichtig gezinsleven.

De Raad van State heeft reeds in het verleden geoordeeld dat artikel 8 van het E.V.R.M. als hogere norm boven de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de vreemdelingenwet) staat.

Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst. Dit is ten dezen door de verwerende partij onvoldoende (zelfs niet) doorgevoerd waardoor artikel 8 van het E.V.R.M. wordt geschonden.

De Europese richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake gezinshereniging beoogde op de eerste plaats "de gezinshereniging" als regel voorop te stellen. Het is daarbij in die zin dat artikel 17 van dezelfde richtlijn dient te worden geïnterpreteerd, waardoor elk geval op een individuele wijze dient te worden beoordeeld.

Het is vaststaand dat de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, beschermd wordt door artikel 8 E.V.R.M. en dat de inmenging van de verwerende partij een niet gerechtvaardigde inmenging is in dit recht. Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst.

De verdragsbepaling van artikel 8 E.V.R.M. heeft immers directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgeworpen, moet dus ook worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan "rechtmatig" is gebeurd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749). Er is bijgevolg wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 E.V.R.M. nu er in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 E.V.R.M. is voldaan met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het

gezinsleven van de verzoekende partij (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

De bestreden beslissing is disproportioneel aan het beoogde doel. De verzoekende partij wenst een normaal gezins – en familieleven te leiden. De beslissing van de verwerende partij is onaanvaardbaar. De verzoekende partij heeft hier in België, samen haar echtgenoot, haar toekomst.

Uit de bestreden beslissing blijkt bijgevolg op geen enkele manier of de voornoemde belangenafweging werd gebeurd en alle individuele elementen in rekening werd gebracht.

De werkmethode die de verwerende partij in casu heeft toegepast schendt het principe van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht. Het kan niet dat het gezin van de verzoekende partij op een helling komt te staan. Bijgevolg is de motiveringsplicht manifest geschonden.

De verzoekende partij en de heer DW H. wensen een normaal gezinsleven te leiden. De verzoekende partij wenst hier in België, samen met haar echtgenoot, haar toekomst uit te bouwen.

Gelet op het feit dat de heer H. over de Belgische nationaliteit beschikt, kan geenszins verwacht worden dat hij naar Irak gaat teneinde een waar gezinsleven te kunnen leiden. Voor de verzoekende partij en de heer H. is het absoluut onmogelijk om hun recht op gezinsleven in Irak uit te oefenen.

Aangezien in geen enkele ander land de verzoekende partij of de heer H. een verblijfsrecht hebben, is het voor hen evenmin onmogelijk om dit recht in een derde land uit te oefenen. Bijgevolg is België het enige land alwaar zij hun recht op familieleven kunnen uitoefenen.

Bovendien wordt het volgende algemeen aanvaard:

"Het is echter niet steeds redelijk verantwoord om van de andere gezinsleden te verwachten om naar het buitenland te verhuizen. De vreemdeling kan politieke, emancipatorische, sociale en taalkundige argumenten invoeren om aan te tonen dat dit redelijkerwijs niet van zijn gezin verwacht kan worden." (Verblijf om humanitaire redenen, Bijzondere banden met België, Recht op een familie- en gezinsleven, zie <http://www.vmc.be/vreemdelingenrecht/wegwijs.aspx?id=109#evrm>)"

De Raad stelt vast dat het hele betoog van de verzoekende partij geënt is op de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Dienaangaande kan worden verwezen naar de bespreking van het tweede middel. Om een schending van het EVRM te kunnen aanvoeren, dient de verzoekende partij in de eerste plaats onder het toepassingsgebied van het EVRM te vallen. In casu werd reeds vastgesteld dat er een gebrek is aan rechtsmacht uitgeoefend door de Belgische Staat. Aangezien de uitoefening van rechtsmacht een noodzakelijke voorwaarde is, meer nog een *conditio sine qua non*, die vervuld moet zijn vooraleer een Verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld voor handelingen of nalatigheden die hem toerekenbaar zijn en die aanleiding geven tot een mogelijke schending van de rechten en vrijheden gewaarborgd in het Verdrag, besluit de Raad in casu dat bij gebrek aan rechtsmacht uitgeoefend door België, de schending van artikel 8 van het EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd.

Wat betreft de Richtlijn 2003/86/EG herhaalt de Raad hetgeen reeds in het eerste middel werd gesteld, met name dat de voormelde richtlijn reeds werd geïntegreerd in Belgisch recht, met name in de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2 van de voormelde wet van bepaalt:

"Deze wet zet onder meer de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van de Europese Unie van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale erkenning behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, en de richtlijn 2004/81/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende de verblijfstitel die in ruil voor samenwerking met de bevoegde autoriteiten wordt afgegeven aan onderdanen van derde landen die het slachtoffer zijn van mensenhandel of hulp hebben gekregen bij illegale immigratie, om in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C- 258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C- 279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont dit echter op geen enkele manier aan.

Hoe dan ook wijst de Raad er nog op dat de gezinsherenigingsrichtlijn niet van toepassing is op de verzoekende partij. Artikel 1 van deze richtlijn bepaalt dat het doel van deze richtlijn is de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. Artikel 2 c) van deze richtlijn bepaalt dat de "gezinshereniger" de onderdaan is van een derde land die wettig in een lidstaat verblijft en die een verzoek indient of wiens gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden.

In casu wenst de verzoekende partij gezinshereniging te verkrijgen met haar Belgische partner, niet met een onderdaan van een derde land die wettig in België verblijft. Zij kan zich bijgevolg niet met goed gevolg beroepen op de gezinsherenigingsrichtlijn.

In casu dient de verzoekende partij te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing betekent geenszins dat de verzoekende partij nooit zal kunnen worden toegelaten tot het grondgebied. Zij dient echter wel aan de binnenkomstvoorwaarden te voldoen. Het staat haar vrij om een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdend met de opmerkingen van de verwerende partij in de huidige bestreden beslissing.

Het derde middel is zo al ontvankelijk, minstens ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU